

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph. D. ve věci

žalobkyně: **KARETA s.r.o.**
sídlem Krnovská 1877/51, 792 01 Bruntál
zastoupená advokátem JUDr. Vítem Rybářem
sídlem 28. října 1610/95, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Ministerstvo financí**
sídlem Letenská 15, 118 10 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2017, č. j. MF-30342/2015/1203-10, ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

Shodu s prvopisem potvrzuje

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou došlou soudu dne 5.2.2018 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl její odvolání podané proti rozhodnutí Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Moravskoslezsko (dále jen „správní orgán prvního stupně“) číslo PRK8/2015, ze dne 29. 4. 2015, kterým byl žalobkyni uložen odvod za porušení rozpočtové kázně podle § 22 odst. 1 a 3 zákona číslo 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla územních rozpočtů“), a to v souvislosti s dotací, kterou žalobkyně obdržela na projekt s názvem „Modernizace lyžařského areálu Pod Vysokou horou ve Vrbně pod Pradědem“. Správní orgány se lišily v důvodech pro uložení odvodu, kdy zatímco správní orgán prvního stupně uložil žalobkyni odvod za neoprávněné zadržení peněžních prostředků podle § 22 odst. 3 rozpočtových pravidel územních rozpočtů, žalovaný pak za jejich neoprávněné použití podle § 22 odst. 2 téhož zákona. Primární porušení dotačních podmínek pak mělo spočívat podle obou rozhodnutí v postupu žalobkyně při zadávání zakázky na stavební práce, který byl podle správních orgánů v rozporu s Metodickým pokynem pro zadávání veřejných zakázek (dále též jen „metodický pokyn“), protože žalobkyně uvedla ve výkazu výměr, který byl součástí výzvy k podávání nabídky a v projektové dokumentaci nepřipustně identifikaci konkrétního lyžařského vleku. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu.
2. Žalobní námitky omezila žalobkyně výhradně na nesouhlas s právním názorem žalovaného. Namítla, že pokud bylo v dokumentaci uvedeno označení určitého výrobku (vleku), pak to nemohlo vést ke zvýhodnění nebo vyloučení určitých dodavatelů nebo určitých výrobků, ale šlo jen a pouze o zjednodušení jeho specifikace. V zadávací dokumentaci přitom bylo výslovně umožněno dodání jiného výrobku se shodnými parametry, čímž dala žalobkyně jednoznačně najevo, že uchazeč s jiným řešením nebude odmítnut a hodnotícím kritériem byla navíc cena. I potenciálním uchazečům tak muselo být podle žalobkyně po seznámení se zadávací dokumentací zřejmé, že nemusí dodat výrobek konkrétní značky. Nebyl problém zvolit takový postup, aby se potenciální uchazeč seznámil s technickou specifikací daného vleku a navrhl jiný výrobek těchto parametrů. Jednalo se navíc o zjednodušené podlimitní řízení, kdy bylo vyzváno 5 uchazečů, a všichni nabídky podali, aniž by některý z nich vznesl jakékoliv námitky či připomínky, které by se mohly dotýkat zadání a označení dodávky. Žalobkyně dále poukázala na to, že příslušný metodický pokyn umožňoval konkrétní označení zboží za podmínky připuštění alternativy, což žalobkyně v tomto případě dodržela. Žalobkyně odmítla jakékoliv zvýhodnění vybraného dodavatele, jakož i znemožnění účasti či odrazení jiného uchazeče.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Skutkové okolnosti vylicil v zásadě shodně jako žalobkyně a zdůraznil, že žalobkyně podpisem smlouvy o dotaci souhlasila s tím, že dotace bude v plné výši vyplacena pouze za předpokladu splnění všech podmínek, mezi které patřilo dodržení příslušného metodického pokynu. Žalobkyně se podle žalovaného

dopustila porušení jedné ze základních zásad zadávání veřejných zakázek, konkrétně zásady zákazu diskriminace, a to způsobem, který byl způsobilý ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Metodický pokyn umožňoval použít obchodní název konkrétního výrobku pouze ve výjimečných případech, které v tomto případě nenastaly. Technická specifikace vleku nebyla podle žalovaného natolik složitá, aby jej žalobkyně musela specifikovat způsobem, kdy k dodání bude způsobilá jedna konkrétní firma. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 As 255/2014 – 36 (dostupný, stejně jako ostatní rozhodnutí správních soudů, na která je v tomto rozsudku odkazováno, na stránkách www.nssoud.cz).

Zjištění z obsahu správních spisů

4. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně uzavřela dne 30. 8. 2010 s Regionální radou regionu soudržnosti Moravskoslezsko smlouvu označenou jako „Smlouva o poskytnutí dotace z rozpočtu regionální rady“, číslo 90310/2010 (dále jen „smlouva o dotaci“), jejímž předmětem bylo poskytnutí účelové dotace žalobkyni na projekt nazvaný „Modernizace lyžařského areálu Pod Vysokou horou ve Vrbně pod Pradědem“. Dotace měla být poskytnuta ve výši 50 % celkových způsobilých výdajů projektu, nejvýše do částky 10 462 999 Kč. Podle článku 8.1 smlouvy byl příjemce dotace povinen při realizaci projektu postupovat v souladu se zákonem číslo 137/2006 Sb., o zadávání veřejných zakázek, účinného do 30. 9. 2016 (dále jen „zákon

o veřejných zakázkách“) a v případě, že se zákon o veřejných zakázkách na něj nevztahuje, případně se jedná o zakázku malého rozsahu, byl povinen při realizaci projektu postupovat v souladu s metodickým pokynem. Článek VI. odst. 5 smlouvy o dotaci pak upravoval povinnost příjemce dotace (žalobkyně) vrátit platby vztahující se k nezpůsobilým výdajům, a to ve lhůtě stanovené poskytovatelem dotace. Ke smlouvě o dotaci byly následně uzavřeny dva dodatky ve dnech 24. 1. 2011 a 23. 3. 2011. V bodě 1.3 metodického pokynu byla uložena povinnost dodržovat při zadávání veřejné zakázky základní zásady, a to bez ohledu na druh zakázky nebo řízení, v němž je zadávána. Konkrétně jsou uvedeny zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Zásada rovného zacházení je v metodickém pokynu specifikována tak, že každý zadavatel je povinen v průběhu zadávání veřejné zakázky, resp. již od okamžiku přípravy řízení, postupovat stejným způsobem ke všem dodavatelům, kteří mohou podat či podávají nabídky. Zadavatel byl povinen definovat v zadávací dokumentaci, resp. ve výzvě přesné podmínky tak, aby všichni uchazeči předem věděli, jak bude řízení probíhat. Zásada zákazu diskriminace pak byla v metodickém pokynu definována tak, že zadavatel byl povinen v průběhu zadávání zakázky postupovat vždy tak, aby jeho jednáním nedošlo k diskriminaci žádného z dodavatelů. Podmínky pro zadání zakázky musely být zadavatelem vždy stanoveny tak, aby zároveň umožňovaly výběr nejvhodnějšího uchazeče, na druhé straně neuzavíraly přístup jinému dodavateli do řízení, např. z důvodů, které nesouvisejí s předmětem zakázky. Článek 2.2 téhož metodického pokynu pak uvádí: *„Při určení předmětu zakázky není možné uvádět ve výzvě k předložení nabídky nebo v zadávací dokumentaci požadavky nebo odkazy na obchodní firmy, názvy nebo jména a příjmení, specifická označení zboží a služeb, která platí pro určitou osobu, popřípadě její organizační složku za příznačné, patenty na vynálezy, užité vzory, průmyslové vzory, ochranné známky nebo označení původu, pokud by to vedlo ke zvýhodnění nebo vyloučení určitých dodavatelů nebo určitých výrobků. Takový odkaz lze výjimečně připustit, pokud: a) by jinak nebylo možné dostatečně přesně a srozumitelně určit předmět zakázky, musí zadavatel v tomto případě výslovně v zadávací dokumentaci nebo*

výzvě k podávání nabídek umožnit pro plnění zakázky použití i jiných, kvalitativně a technicky obdobných řešení“

5. Samotná zakázka byla realizována již v předchozím roce, kdy výzva k podání nabídky byla uveřejněna dne 2. 11. 2009 na webových stránkách příjemce a poskytovatele dotace. Podle nabídky se jednalo o zjednodušené řízení na podlimitní veřejnou zakázku. Ve výkazu výměr, který byl součástí nabídky (díl 12 - Montáže dopravních zařízení a vah – výtahy), byl uveden název lyžařského vleku DOUBLE MAX. Nebylo sporné, že shodným způsobem byl vlek označen také v projektové dokumentaci, která byla součástí zadávací dokumentace a že se se jedná o označení vleku konkrétního výrobce, resp. uvedené závěry žalovaného nebyly žalobkyní v žalobě zpochybněny a nebyly tak otevřeny soudnímu přezkumu. V bodě 20.3 zadávací dokumentace se dále uvádí, že *„Pokud se v některé z částí zadávací dokumentace, tj. zejména projektová dokumentace a výkaz výměr, vyskytnou jako příklad doporučené typy materiálů s uvedením obchodních názvů, jedná se pouze o doporučení zadavatele. Zadavatel připouští použití kvalitativně a technicky obdobných řešení za předpokladu dodržení předepsaných vlastností, jakosti a kvality projektovaných výrobků se shodnými parametry, charakterem a funkcí. V případě změny materiálů, systémů a výrobků, které mají dopad na povolení, audit, posudky a výpočty je nutno tyto doložit pro nově navržený systém, výrobek či materiál.“*
6. Ze správního spisu se dále podává, že přípisem ze dne 14. 3. 2014 vyzval správní orgán prvního stupně žalobkyni s odkazem na výsledky auditu k vrácení nezpůsobilých výdajů vynaložených v souvislosti s projektem ve lhůtě 90 kalendářních dnů od jejího doručení. Důvodem byl závěr o porušení smlouvy o dotaci, kterého se měla žalobkyně dopustit tím, že při zadávání veřejné zakázky na stavební práce s názvem „Modernizace lyžařského areálu Pod Vysokou horou ve Vrbně pod Pradědem“ postupovala v rozporu s metodickým pokynem. Výzva obsahovala upozornění, že pokud jí žalobkyně nevyhoví, bude se jednat o porušení rozpočtové kázně podle § 22 rozpočtových pravidel územních rozpočtů. Dne 15. 7. 2014 podala žalobkyně u Ministerstva pro místní rozvoj návrh proti Regionální radě regionu soudržnosti Moravskoslezska (odpůrci) na rozhodnutí sporu z veřejnoprávní smlouvy, ve kterém se domáhala určení, že se nedopustila porušení smlouvy o dotaci (tím, že v průběhu veřejné zakázky uvedla ve výkazu výměr a v projektové dokumentaci přesné označení lyžařského vleku) a odpůrce nemá vůči ní nárok požadovat jakékoliv plnění z titulu vrácení nezpůsobilých výdajů. Usnesením ze dne 22. 7. 2014 Ministerstvo pro místní rozvoj postoupilo věc z důvodu věcné nepřislušnosti Ministerstvu financí, které následně rozhodlo usnesením ze dne 5. 3. 2015 o postoupení věci správnímu orgánu prvního stupně s odůvodněním, že se jedná o finanční prostředky již vyplacené a věcně se proto jedná o posouzení neoprávněnosti použití peněžních prostředků a případné uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně podle § 22 odst. 1 a 2 rozpočtových pravidel územních rozpočtů, k jehož projednání je příslušný správní orgán prvního stupně. Správní orgán prvního stupně vydal dne 29. 4. 2015 rozhodnutí, kterým uložil žalobkyni povinnost odvodu neoprávněně zadržených peněžních prostředků ve výši 1 026 782 Kč, poskytnutých žalobkyni na základě smlouvy o dotaci. Správní orgán prvního stupně zopakoval výsledky auditu a podrobil kritice postup nadřízeného správního orgánu (žalovaného) s odůvodněním, že řízení nebylo zahájeno ohledně porušení rozpočtové kázně, ale ohledně sporu z veřejnoprávní smlouvy, k jehož projednání je věcně příslušný žalovaný. Správní orgán prvního stupně odůvodnil vydání rozhodnutí tím, že se ztotožnil

se závěry auditního orgánu, pokud se týká nezpůsobilosti části výdajů, čímž byly splněny podmínky pro vrácení poskytnuté části dotace podle článku VI odst. 5 smlouvy o dotaci. Protože žalobkyně ve stanovené lhůtě příslušnou část dotace nevrátila na účet poskytovatele, dopustila se porušení rozpočtové kázně podle § 22 odst. 1 a 3 rozpočtových pravidel územních rozpočtů. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání.

7. O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobkyně tím, že v zadávací dokumentaci uvedla obchodní značku lyžařského vleku, porušila bod 2.2 metodického pokynu, podle kterého nebylo možné v zadávací dokumentaci uvést specifické označení zboží, čímž porušila zásadu rovného zacházení uvedenou v bodě 1.3 téhož pokynu. Porušením metodického pokynu porušila žalobkyně část II, čl. V, bod 8.1 smlouvy o dotaci, čímž naplnila skutkovou podstatu neoprávněného použití peněžních prostředků a porušení rozpočtové kázně podle § 22 odst. 1 a 2 rozpočtových pravidel územních rozpočtů, za což jí podle § 22 odst. 4 téhož zákona náleží odvodová povinnost. S odvolací námitkou žalobkyně, podle které nemohlo dojít k odrazení dalších uchazečů, neboť se jednalo o zjednodušené podlimitní řízení a zadání nebylo veřejně prezentováno, takže další osoba se nemohla zúčastnit výběrového řízení, aniž by si vyžádala od odvolatele zadávací dokumentaci, žalovaný uvedl, že kterýkoliv z potencionálních dodavatelů nad rámec oslovených si mohl vyžádat zadávací dokumentaci, a pro kteréhokoliv z nich mohlo být uvedení obchodního názvu příliš specifické a nedůvodnou překážkou pro otevření veřejné zakázky širší hospodářské soutěži. Napadené rozhodnutí bylo doručeno zmocněnci žalobkyně dne 6. 12. 2017, což krajský soud vyhodnotil při závěru o včasnosti žaloby.

Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí podle § 75 odst. 1 a 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není. Ve věci rozhodl u ústního jednání dne 8. 12. 2021, u kterého účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalobkyně přitom vznesla ještě námitku, že předmětný metodický pokyn nebyl pro ni závazný.
9. Krajský soud zdůrazňuje, že ve věci již jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 3. 4. 2019, kterým napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a to při závěru, že žalobkyně neporušila smlouvu o dotaci, pokud ve výzvě k podání nabídky a v projektové dokumentaci označila požadovaný vlek názvem spojeným s konkrétním výrobcem.
10. Tento rozsudek byl však ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2021, č. j. 8 Afs 191/2019-36, jehož právním názorem je krajský soud v dalším řízení podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uzavřel své úvahy následovně:

„Krajský soud v tomto směru v napadeném rozsudku vyšel z toho, že z metodického pokynu neplyne zcela jasně (a to ani na jiném místě), za jakých konkrétních okolností je naplněna hypotéza citovaného čl. 2.2 písm. a) metodického pokynu, tedy za jakých okolností je možná

výjimka, na základě níž lze výslovné označení výrobce či výrobku v zadávací dokumentaci užít, aniž by se zadavatel dopustil porušení daného pokynu. Stěžovatel však v tomto ohledu trvá na tom, že lyžařský vlek v dané věci bylo možno dostatečně přesně a srozumitelně určit technickým popisem (obecnými technickými parametry) a nikoliv jen obchodním názvem.

Stěžovateli je předně třeba dát v obecné rovině za pravdu v tom, že jím zmiňovaný technický popis lyžařského vleku (bez označení konkrétním obchodním názvem) je nepochybně možný, ostatně v nyní pojednávané věci to nevyklučuje ani sama žalobkyně (resp. dokonce ani krajský soud v napadeném rozsudku). Tato otázka není ve věci sporná. Podstatné pro posouzení dané věci a sporné nicméně je, zda popis zvolený žalobkyní v této věci představuje porušení citovaného metodického pokynu. V tomto ohledu je určující, že metodický pokyn připouští užití konkrétního obchodního názvu, mimo jiné právě tehdy, není-li možné „dostatečně přesně a srozumitelně určit předmět zakázky“. Odůvodnění napadeného rozsudku se stručně zmiňuje i o tom, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ani z obsahu správního spisu nevyplývá, že by žalobkyně využitím výjimky (označení konkrétního názvu výrobku) sledovala zvýhodnění (poškození) některého z dodavatelů, nebo že by k němu vskutku došlo. Podmínka, podle níž by užití konkrétního obchodního názvu „vedlo ke zvýhodnění nebo vyloučení určitých dodavatelů nebo určitých výrobků“ však z hlediska systematiky daného ustanovení metodického pokynu není na možnost využití dané výjimky nijak blíže navázáno. Krajský soud v přezkoumávaném rozsudku naopak i vzhledem k uplatněným žalobním bodům své úvahy zaměřil právě na posouzení podmínky spočívající v nemožnosti dostatečně přesně a srozumitelně určit předmět zakázky. Poukázal na to, že se v případě uvedených pojmů nejedná o zákonnou definici, přičemž daný výraz není ani metodickým pokynem blíže specifikován. Hodnocení citované podmínky metodického pokynu pak provedl v návaznosti na existující judikaturu zdejšího soudu (obsáhle citovanou v bodě 13. napadeného rozsudku), podle níž výkladové nesrovnalosti metodického pokynu nelze klást k tíži příjemci dotace jakožto slabší strany (rozsudek ze dne 30. 3. 2017, čj. 2 Afs 142/2016-32).

Nejvyšší správní soud v nynější věci nehodlá nikterak zpochybňovat závěry plynoucí ze shora citovaného rozsudku téhož soudu, nemohl nicméně přehlédnout, v jakých souvislostech byly vysloveny. Ve věci vedené pod sp. zn. 2 Afs 142/2016, z níž krajský soud v nyní napadeném rozsudku vyšel, totiž zdejší soud k citovaným závěrům dospěl v situaci, v níž „ustanovení pravidel pro výběr dodavatelů nesplňují v otázce zákazu diskriminace požadavky jednoznačnosti, určitosti a srozumitelnosti“. Konkrétně poukázal na to, že „není vůbec zřejmé, zda jsou subjekty, které nepodléhají zákonu o veřejných zakázkách, povinny řídit se při výběru dodavatelů tímto zákonem, případně v jakém rozsahu. Zákaz diskriminace, který je typickým neurčitým pojmem, není v podmínkách pro výběr dodavatelů nijak definován. Jeho výklad je naopak značně ztížen nejednoznačnými ustanoveními těchto podmínek. Za matoucí je třeba považovat odkaz (...) pro výběr dodavatelů na § 44 odst. 9 zákona o veřejných zakázkách, který je pouze jedním z konkrétních projevů zákazu zjevné diskriminace v zákoně o veřejných zakázkách. V souvislosti s odkazem na právo Evropské unie, uvedeném ve stejném ustanovení, které je založeno na zákazu diskriminace na základě státní příslušnosti, nelze učinit jednoznačný závěr o tom, že by poskytovatel dotace mínil příjemce dotace zavázat obecným zákazem diskriminace tak, jak je vyjádřen např. v § 6 zákona o veřejných zakázkách. Poskytovatel dotace si této nejednoznačnosti ostatně musel být vědom (...) K nejednoznačnosti výkladu neurčitého pojmu zákazu diskriminace dále značně přispívá čl. 18 pravidel pro výběr dodavatelů, který stanoví, že pro naplnění podmínky nediskriminačního výběru dodavatele je

nutné, aby zadavatel vybral vždy nejvýhodnější nabídku. Nejvyšší správní soud konstatuje, že dané ustanovení je nejen obecné a nic neříkající, nýbrž dokonce nesprávné (...)“.

Je tedy zjevné, že v dané věci se nejasnosti dotačních podmínek týkaly ze své povahy zcela zásadních otázek (zejm. samotné možnosti aplikace zákazu diskriminace) a navíc popsané nejasnosti zjevně nebyly standardním výkladem odstranitelné, o to ani v kontextu dalších částí podmínek či související právní úpravy (vztah k obojímu naopak nejasnosti ještě prohluboval). Pokud jde o povahu (kvalitu) pochybností i jejich výčet (počet), jednalo se o situaci zcela odlišnou od nyní projednávané věci. Zde sice metodický pokyn skutečně použil neurčitých pojmů (dostatečně přesně a srozumitelně), které blíže nedefinoval. Podle Nejvyššího správního soudu však na rozdíl od citované věci nelze uzavřít, že užití těchto pojmů je dostatečné pro závěr (zaujatý krajským soudem) o nejednoznačnosti metodického pokynu. Citované pojmy lze předně z hlediska jazykového řadit mezi pojmy běžně používané (a to i v rámci právních předpisů) a zcela standardně vyložitelné i běžně aplikované (nejen správními orgány ale i adresáty veřejné správy). Především je pak třeba zdůraznit, že se jedná o pojmy, které jsou v dané souvislosti doslovně přejaty ze zákona o veřejných zakázkách (viz § 44 odst. 9 zákona o veřejných zakázkách, ve znění účinném v době uskutečnění daného projektu, tedy do 14. 9. 2009). Za těchto okolností nelze souhlasit s tím, že by užití daných pojmů mělo způsobovat nejednoznačnost metodického pokynu, která by opravňovala žalobkyni k užití konkrétního obchodního názvu uvedeného lyžařského vleku. Podle Nejvyššího správního soudu není jakkoliv přemrštěné či formalistické požadovat po adresátech úkonů veřejné správy (tím spíše, jedná-li se o příjemce dotace), aby obdobným pojmům dostatečně porozuměli i bez jejich výslovné bližší definice. (zdůraznění přidáno)

K samotné otázce možnosti označování konkrétních výrobků (obchodních názvů) v zadávací dokumentaci lze ještě dodat, že existující judikatura Nejvyššího správního vnímá takovou možnost jako skutečně výjimečnou a připouští ji jen velmi omezeně (viz např. rozsudek ze dne 3. 3. 2016, čj. 10 As 255/2014-36). Tato judikatura vychází mimo jiné z toho, že zadávací dokumentace je nejvýznamnějším dokumentem v rámci zadávacího řízení a za její zpracování je plně odpovědný zadavatel, který je povinen zpracovat ji dostatečně kvalitě a s patřičnou odborností tak, aby na jejím základě bylo možné podat odpovídající a vzájemně porovnatelné nabídky. Smyslem je zajištění konkurence mezi dodavateli, umožnění hospodářské soutěže a dosažení efektivního nakládání s prostředky z veřejných rozpočtů. Není přitom přípustné jakýmkoliv způsobem některé dodavatele zvýhodňovat, neboť je to právě konkurence, která nutí uchazeče o veřejnou zakázku, aby si počínali jako v každém jiném obchodně právním vztahu, tj. aby nabídli kvalitní výkon za odpovídající cenu (viz rozsudek ze dne 5. 6. 2008, čj. 1 AfS 20/2008-152). Právě z těchto důvodů je zadavatel povinen stanovit předmět plnění veřejné zakázky pomocí obecných specifikací (viz rozsudek ze dne 16. 11. 2010, čj. 9 AfS 30/2010-182). Tato východiska je pak nepochybně nutno brát v potaz i ve věcech poskytování dotací, resp. při výkladu pravidel souvisejících s popisem předmětu veřejných zakázek (výběrových řízení).

Poukazuje-li v této souvislosti žalobkyně na to, že sama smlouva o dotaci (z níž mj. povinnost respektovat metodický pokyn plynula), obsahovala v popisu projektu, jehož součástí bylo shodné označený lyžařského vleku (DOUBLE MAX), Nejvyšší správní soud k tomu pouze poznamenává, že napadený rozsudek se tímto aspektem dané věci nezabýval, a to zjevně proto, že ani žalobní body uplatněné žalobkyní se na danou otázku (jejím legitimním očekáváním, pokud jde o popis projektu včetně označení vleku) nijak nezaměřily. (zdůraznění

přidáno) Z toho důvodu není na místě, aby se Nejvyšší správní soud v nynějším kasačním řízení touto otázkou jakkoliv blíže zabýval.

Lze tedy uzavřít, že kasační argumentace stěžovatele je důvodná, neboť krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda v daném případě bylo možno aplikovat výjimku dle citovaného ustanovení metodického pokynu, na základě které lze při označení předmětu zakázky v zadávací (a další související) dokumentaci užít konkrétního obchodního názvu konkrétního výrobku.“

11. Krajský soud předně uvádí, že nemohl přihlídnout k žalobní námitce uplatněné při ústním jednání dne 3. 4. 2019, ve které žalobkyně namítala, že přezkoumávané řízení bylo zahájeno její

žádostí, ve které se domáhala rozhodnutí ve sporu z veřejnoprávní smlouvy (smlouvy o dotaci), protože tato námitka nebyla uplatněna ve lhůtě pro podání správní žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s., po jejímž uplynutí již nelze žalobní body rozšiřovat (§ 71 odst. 2 věta poslední téhož zákona). Stejně tak krajský soud neshledal důvody, aby uvedený postup přezkoumal z moci úřední. V řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. přezkoumává správní soud napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 s. ř. s. pouze v rozsahu vymezeném včas uplatněnými žalobními body. Z tohoto pravidla existuje pouze několik málo výjimek, kdy zákon nebo soudní judikatura dovodily povinnost správních soudů zabývat se některými významnými skutečnostmi z moci úřední (např. vadami způsobujícími nicotnost správních rozhodnutí, otázkou absolutní neplatnosti právního jednání, prekluzí práva státu vybrat daň nebo prekluzí práva státu postihovat fyzické či právnické osoby za přestupky nebo jiné správní delikty – v podrobnostech viz např. výklad k § 75 odst. 2 s. ř. s. v „Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P.“), o které se však v projednávané věci nejedná. Procesní postup žalovaného při vymezení předmětu správního řízení z uvedených důvodů nebyl otevřen soudnímu přezkumu. Shodně se krajský soud nemohl zabývat námitkou vznesenou u ústního jednání dne 8. 12. 2021, že předmětný metodický pokyn nebyl pro žalobkyni závazný, neboť i tato námitka byla vznesena opožděně.

12. Pokud se jedná o posouzení stěžejní (a jediné včas uplatněné) žalobní námitky stran nesprávného závěru o porušení smlouvy o dotaci žalobkyní, vychází krajský soud z výše citovaných závěrů vyslovených zejm. v bodě [18] kasačního rozsudku, tedy, že nelze souhlasit s tím, že by užití pojmů „dostatečně přesně a srozumitelně“ mělo způsobovat nejednoznačnost metodického pokynu, která by opravňovala žalobkyni k užití konkrétního obchodního názvu uvedeného lyžařského vleku, když podle Nejvyššího správního soudu není jakkoliv přemrštěné či formalistické požadovat po adresátech úkonů veřejné správy (tím spíše, jedná-li se o příjemce dotace), aby obdobným pojmům dostatečně porozuměli i bez jejich výslovné bližší definice.

13. Z uvedeného vyplývá, že v projednávané věci nebylo možno aplikovat výjimku z pravidel stanovených metodickým pokynem a užít v zadávací dokumentaci výslovné označení konkrétního výrobce či výrobku. Nelze tedy než se ztotožnit se závěry správních orgánů, že žalobkyně se dopustila porušení dotačních podmínek.

14. Nad rámec uvedeného krajský soud zdůrazňuje, že nepřehlédl, že žalobkyně v poslední větě podané žaloby namítla, že uložený odvod je nepřiměřený. Tuto námitku však žalobkyně nijak nekonkretizovala; soud tak přistoupil k jejímu vypořádání právě pouze v rozsahu obecnosti vznesené námitky. V té souvislosti krajský soud připomíná

závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, čj. 1 Afs 291/2017-33, podle kterých „Při stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně je třeba vycházet ze zásady přiměřenosti, tedy rozumného vztahu mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výší za ně předepsaného odvodu. Správce daně musí zvážit, zda je důvod k odvodu v plné výši čerpaných či poskytnutých prostředků státního rozpočtu, či pouze k odvodu odpovídajícímu závažnosti a významu porušení povinnosti (§ 44a odst. 4 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění do 29. 12. 2011) a své rozhodnutí náležitě odůvodnit.“. Krajský soud má při akceptovaném závěru žalovaného o porušení zákazu diskriminace ze strany žalobkyně, že s ohledem na závažnost porušení nelze shledat při abscentující argumentaci žalobkyně výši uloženého odvodu za nepřiměřenou.

Závěr a náklady řízení

15. Krajský soud tak s ohledem na uvedenou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně v řízení úspěšná nebyla a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je přípustná** kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Nepřípustná je taková kasační stížnost, na níž dopadají výluky z přípustnosti stanovené v § 104 s.ř.s.

Ostrava 8. prosince 2021

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu